

MIJN NIEUWE OREN

Ik ben Mireille MOREAU, geboren te GENT op 14 januari 1955.

In juli 1955, op de leeftijd van zes maanden werd ik een eerste keer door het noodlot getroffen toen bleek dat ik besmet was geraakt met kinderverlamming (poliomyelitis) waarvan er toen een epidemie heerste. Ik heb de volgende 14 maanden van mijn prille leven in het ziekenhuis doorgebracht, aanvankelijk in de Oude Bijloke te GENT en later in de nieuwe paviljoenen van het Universitair ziekenhuis te GENT. Ik heb er een blijvende verlamming en misvorming van mijn linkerbeen aan overgehouden. Maar ondanks deze handicap heeft mijn leven zich verder ontwikkeld zoals bij iedereen, mits een paar beperkingen.

Vanaf 1993 werd ik slechthorend na bijna meningitis te hebben gehad. En dit door een slechte diagnose van de oorspecialiste. Gevolg hiervan was dat ik in anderhalf jaar tijd vijf keer geopereerd moest worden aan oren en neusbeen. Ook nadien bleef ik slechthorend.

Op 1 april 1998 ben ik gestopt met werken als vastbenoemde klerk-typiste bij het Ministerie van Landsverdediging en op pensioen gesteld. En dit om medische redenen nadat ik er 23 jaar voltijds gewerkt had.

In september 2009 ben ik van de ene op de andere dag plotsdoof geworden. Het gebeurde kort nadat ik mij een hoorapparaat had aangeschaft omdat ik aan één oor nog 40 % kon horen. De oorzaak van mijn plotsdoof worden was waarschijnlijk te wijten aan een nieuwe opstoot van de vroegere infectie.

Daar stond ik dan, 56 jaar, na 34 jaar huwelijk midden in een echtscheiding verwickeld. Van de ene op de andere dag was ik helemaal niet meer in staat te communiceren zoals het hoorde. Mijn wereld stortte volledig in. Niets zou nog zijn zoals het geweest was. Eén jaar was ik helemaal doof, niet wetende of ik ooit nog zou kunnen horen. Dat was echt een heel afschuwelijke tijd.

Uiteindelijk kreeg ik nieuws van het UZ van GENT dat ik wel in aanmerking zou kunnen komen voor een cochleair implantaat mits het nodige onderzoek door een multidisciplinair team. Ze vertelden me ook dat ik één jaar heel hard zou moeten vechten. Ze wisten ook niet zeker of ik het zou aankunnen. Eénmaal het team zijn fiat had gegeven, mocht ik beginnen aan een langdurige en intensieve revalidatie bij een logopediste.

Ik ben dan gestart met een cursus liplezen of spraakafzien en dat gedurende vier maanden tot ik op 23 juni 2010 geopereerd werd. Tegelijkertijd werd ook mijn rechteroor volledig afgesloten zodat ik geen infecties meer kon oplopen.

Op 28 juli 2010 vond de eerste fitting plaats. Het werd een dag om nooit te vergeten. Van de ene op de andere dag kon ik terug horen. Jullie kunnen zich wel inbeelden hoe zenuwachtig ik die dag was (zou ik WEL of NIET terug kunnen horen?). Eerst ging het horen aarzelend zoals bij een kind dat leert stappen. Nu, een goed jaar later kan ik voor bijna 100 % terug horen en ook tamelijk goed telefoneren met een vast telefoontoestel. Dat kon ik daarvoor ook heel goed gezien mijn vroegere werk als klerk-typiste.

Na al deze gebeurtenissen ben ik terug iemand die blaakt van zelfvertrouwen. Ik heb nu mijn leven, als gescheiden en alleenstaande vrouw, volledig onder controle gekregen. Ik ben trots op mezelf dat ik al die moeilijke jaren op eigen krachten ben door gekomen. Dit alles dankzij mijn enorme vechtlust en motivatie. Momenteel ben ik zelfs heel gelukkig.

Mijn CI een deel van mijn lichaam geworden. Ik ervaar het nog iedere dag als een groot wonder dat ik terug kan horen en daar ben ik ontzettend dankbaar voor. Ik zou het voor geen goud meer willen missen.

Zelzate, 7 oktober 2011

Mireille Moreau